

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 52

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΘΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 10

Τιμή συνδρομής: διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμῆναιον, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα καθ' ἔτος· Διεσθόντις τῆς ἡμερηίδος, κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛΑ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 11 Ἰανουαρίου 1875.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν πολλῶν συνδρομητῶν, ἐπιθυμούντων νὰ ἔχωσι ὀλόκληρον ἀπ' ἀρχῆς συλλογὴν τῆς ἡμετέρας ἡμερηίδος, ἐσχηματίσθησαν, διὰ τῆς μετατυπώσεως τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ὀλίγα τινὰ πλήρη σῶμακα τοῦ «*Ἀσμοδαίου*», ἅτινα δεθέντα εἰς τόμον ἐξ εἰκοσιᾶξ τυπογραφικῶν φύλλων πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ Δρ. 14 ἕκαστον, ὡς καὶ χωριστὰ φύλλα διὰ συμπλήρωσιν συλλογῆς πρὸς λεπτ. 25 ἕκαστον.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΣΚΝΙΗΣΙΣ

Ὡς τὰ ἐπικά ποιήματα δι' ἐπικλήσεως τῆς Μούσης, οὕτω καὶ πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐλδοθέντα ἀθηναϊκὰ φύλλα ἄρχονται διὰ λακτίσματος κατὰ τοῦ συντάκτου τῶν περὶ Φαναρίου ἄρθρων ἐν τῷ «*Δαῶ*». Ὁ «*Ἀσμοδαῖος*» παραιτεῖται τῆς ὑποχρέωσιν ταύτης φοβούμενος μὴ λερῶσιν τὰ ὑποδήματα του, τρίβων αὐτὰ εἰς τὴν «*καλλιπέλασον ἔδραν*».

**

Οἱ δημοσιογράφοι ὑπάγονται εἰς δύο ἀκριβῶς ἀπ' ἀλλήλων διακεκριμένας κατηγορίας: Α' εἰς ἐκείνους κατὰ τῶν ὁποίων ἔχων τις παράπονον δίδει εἰς δύο φίλους του ἐντολὴν νὰ ζητήσωσιν ἐξηγήσεις, Β' εἰς ἐκείνους παρ'

ῶν ὑβριζόμενός τις δίδει εἰς δύο ἀχθοφόρους δέκα τάληρα, ἵνα ξυλοφορτώσωσι τὸν ὑβριστήν. Ἀλλ' ὁ κ. Μάνος ἔκαμιν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ «*Δαῶ*» τὴν τιμὴν νὰ λαμβανόντων ὅτι αἱ μόναι κατάλληλοι εἰς τὰ ἔθρα αὐτοῦ ἀπαντήσεις φέρονται εἰς τοὺς κορμούς τῶν δένδρων καὶ δίδονται ὑπὸ μανιατῶν.

**

Τὸ ἐν τῷ «*Ἐθνοπόλει*» τῆς 3 Ἰανουαρίου κύριον ἄρθρον κατὰ τοῦ πέμπτου κόμματος ἀπέδωκαν πάντες οἱ συναδελφοὶ ἡμῶν εἰς τὸν ἀξιοτίμον κ. Ζαίμην· ἡμεῖς ἕως κρίνοντες ἐκ τοῦ ὕφους αὐτοῦ θεωροῦμεν ὡς μόνον ἱκανὸν πρὸς σφραγὴν τοιοῦτου ἐπιθετολογίου τὸν ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ καθηγητὴν τῆς ἑλληνικῆς ὑβρευλογίας κ. Κόντον. Ὡς ἀρκοῦσαν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἡμῶν περιοριζόμεθα νὰ παραθέσωμεν κατὰ σειράν τὰ ἐν τῷ ὀλιγοστίῳ τούτῳ ἄρθρῳ ἀποδιδόμενα τῷ κ. Τρικούπη ἐπίθετα.

1. Ἀθλιός.
2. Ἐλεεινός.
3. Αὐθάδης.
4. Ἀπατεών.
5. Ἀνόητος.
6. Κεφάλαιος.
7. Βιοθανής.
8. Συκοφαντής.
9. Ἀρχοπένης.
10. Ἀναίσχυντος.
11. Λαθρέμπορος.
12. Κατάσκοπος.
13. Πλαστογράφος.

ΗΓΕΙΡΕ ΖΑΙΜΗΣ

**

Ο κύριος Chesterfield έλεγεν ότι δεν ήγάπα τόν Όμπερον, διότι οί ήρωες αυτού άνθυβρίζονται διά «porter's like language» ήτοι άχθορορικής γλώσσας. Τί ήθελεν είπει ο μακαρίτης Λόρδος περί τής γλώσσας των άπογόνων τού Όμάρου, άν εύρισκόμενος σήμερα εν Έλλάδι: έπίσταυε τούς συκοφάντας, τούς ισχυρίζομένους ότι άρχιν τέκτων τής άνωτέρω παρατεθείσας στήλης είναι ο μετριοπαθής πρόεδρος τής ήμετέρας Βουλής: κ. Ζαΐμης;

Ο κ. συντάκτης τής «Παιδαγωγείας», πληροφορηθείς, φάνεσται, ότι κατά τόν Έρασμον συγχωρείται και εις τās ήρκτους να χαιριενίζωνται, ήθέλησε να επιδείξη κάκεινος πνεύμα κατά τού πρώην άθέντου του, λέγων ότι ο κ. Τρικούπης μεγαλαυχεί διά τās έλευθέρας έκλογάς του «ως να είχεν ειρή ΤΟΝ φιλοσοφικόν λίθον». Συμβουλεύομεν τῷ κ. τούτῳ ν' άγοράση γραμματικήν, ή μάλλον λογίριον, διότι τὰ έννέα δέκατα τής Έλλάδος είναι εισέτι άγνώρητα ὅσον ή διάνοιά του, επιδεικτικῶς ὅμως γεωργίας.

Κατ' αὐτὰς άντέλει και ἄλλος πάλιν συνάδελφος ο «Χρονογράφος», γραφόμενος έλληνοστί και γαλλιστί υπό τινος Βουλγαρίου. Ποικείναι τὰ πολιτικά αὐτου φρονήματα δεν ήδυνήθημεν να ένοήσωμεν, διότι τῷ ὄρι του είναι σκοτεινόν, παρατηρήσαντες ὅμως ότι τήν «ένεργόν πολιτικήν» μεταφράζει «politique ενεργίαν» τόν «βασιλικόν επίτροπον παρά τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ» «procureur du roi», πάντα δὲ τὰ θηλυκά επίθετα τής Γαλλικῆς μεταλλάσει εις άρσενικά και τ' άνάπαλιν, υποθέτομεν ότι, ενθαζήσαντες ἐκ τής επιτυχίας τού κ. Τσιβανοπούλου, επιδιώκει κάκεινος παρά τῷ κ. Κομμουνδόρφ τήν σύστασιν ὑπὲρ αὐτου εν τῷ Πνευματιστηρίῳ ἑδρας τῶν «εσλαβικῶν γλωσσῶν».

Πλήν τού «Χρονογράφου» άνέλαμψε κατά τās παγεράς ταύτας ήμέρας και ή «Έστία». Παρ' αὐτῇ τού «Ϊσμοδαίου» οί ἑδόντες οὐδεμίαν εύρον έστίασιν. Ο πρώτος αριθμός είναι Ἀχιλλεύς χωρίς πτέρναν. Πληροφόρηθα διά τής έλπίδος ότι οί έπόμενοι δεν θέλουσιν ὁμοιάζει τῷ πρώτῳ.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ
KIBΩTION

Κύριε Συντάκτη τού „Ϊσμοδαίου“
Μετά τήν ὑπό τού «Ϊσμοδαίου» δημοσιευθεῖσαν είδησιν περί λυσσαλέας καταστάσεως τού κ. Κ. Σαριπόλου, συνέτη, λέγουσι, συμβούλιον ιατρῶν, ὅπως σκερθη περί σωτηρίας τού πολυτίμου άνδρός. Και ο μὲν προέτειναν ὡς θεραπευτικόν μέσον τήν καυτηρίασιν ἄλλος δὲ εθεώρησε ταύτην ἀνοφελή, καθίσον ο ασθενῆ πρό πολλού έχει τήν τινε δόξαν καυτηριασμένην ἕτερος πάλιν ισχυρίσθη ότι ἀμαστυρία δένεται να προκαλέσωσιν ὠφέλιμόν τινα αντιπαρασπασμόν εις τῷ νευρικῶν σύστημα τού λυσσῶντος. Αἱ τὰ κειμένη ή πρότασις ένκειλήσε, παρατηρήσεως γενο-

μένης, ότι ο άνθρωπος οὗτος πρεπόντως ἑξήραπίσθη και ἔμαστιγώθη υπό Χριστιανῶν και Τούρκων, πάντοτε δὲ άνωφελῶς.
Ἐπὶ τέλους ἐγένετο πρότασις περί διορισμοῦ του εις τῷ Πανεπιστήμιον, θεωρηθέντος ὡς θεραπευτικῶ μέσου ἄλλὰ και αὐτῇ ή πρότασις έπολαμήθη, καθότι εαν μετὰ νέον τινά διορισμόν επέλθη και τρίτη παύσις, οὐδέν φημι τρον θέλει δυνηθῆ να προφυλάξῃ ήμᾶς κατά τῶν βυπαζῶν ἑδόντων τού λυσσαλέου καθηγητου. Ἄλλο λοιπόν φάρμακον δεν ἀπομένει ειμή τὸ κλασσικόν κατά τής λύσεως, λουτρῶν δηλ. εις τόν Φάληρον με μεγάλην πέτραν εις τόν λαϊμόν.
Ζ. . . .

Ἄρροστόκιον 5 Ίανουαρίου 1876.

Κύριε Ἰσμοδαίε,
Ἄρου καταγίνεσαι εις συλλογήν επαρχιακῶν επιγραφῶν, λάβε ὑπ' ὄφιν και τήν κάτωθι, ήτις στολιζει μίαν τῶν κ. κωτέρων ὁδῶν τής πόλεώς μας.

ΤΟΠΟΣ ΔΙΑ ΖΩΑ
ήτοι
ΖΩΟΣΤΑΣΙΟΝ

Καθὼς βλέπεσι, ή εξήγησις τού Τόπος δια ζῶα, εις τὸ ἑλληνικώτερον, είναι δι' ἐκείνους τούς ἑλληνας ὅπου δεν ήθελε ένοοῦν τὰ γραικικά. Ἐὰς στέλομεν δὲ τήν άνωθι δήλωσιν έπειδή, αν σὰς περισσεύουν ζῶα αὐτου εις τās Ἀθήνας, ήμπορεῖτε να μᾶς τὰ στείλετε.
Ξ. . . .

Κύριε Συντάκτη,
Μανθάνομεν ότι ὑπό τήν επωνυμίαν Κτηματογεωργική Τράπεζα κατασκευάζεται εν παρμέγεθες Ὀλλανδικῶν τυρίων, ίνα καθίσωσι και καταγηράσωσιν εν αὐτῷ τινες παλαιοί ποντικοί, φίλοι ενός φίλου μας. Είναι δὲ προωρισμένον τὸ τυρίον τούτο να προσελκύσῃ διά τής ὁσμῆς του και ἄλλους ποντικούς, και ν' αὐξήσῃ τὸν αριθμόν τῶν φίλων τού φίλου μας. Φοβούμεθα ὅμως ότι τὸ εὐῶδες και αναπνευτικόν αὐτὸ τυρίον δεν θέλει επί πολὺ διαρκέσει. Οί κατοικοῦντες εν τυρίῳ ποντικοί τρώγουσιν ἐξ αὐτου, ὥστε επί τέλους δεν ἀπομένει ειμή ο ἑξωτερικός αὐτου κόκκινος φλοιός, ὡς πάντες γνωρίζομεν. Χρησιμεύει ενίοτε οὗτος εις τὰ μακαρούνια, ἄλλ' οί ἑξωθεν ὑπό τής ὁσμῆς προσελευσόμενοι ποντικοί οὔτε τού φλοιού δεν θέλουν ἀφήσει τίποτε.

Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τούς γάτους τής Βουλῆς να προσέσωσιν εις τὸ παρασκευαζόμενον αὐτὸ ποντικοκομεῖον. Τὸ περί οὗ ὁ λόγος τυρίον θέλει κατασκευασθῆ ἐκ τού γάλακτος δύο εὐτραφῶν ἀγελάδων, ὧν ή μὲν καλεῖται Ἑθνική ή δὲ Ἰονική, ας ο φίλος μας θέλει ἀλμέξει διά πίσεως. Ἐπειδὴ ὅμως πολὺ συχνά ἀλμέγονται αἱ ἀγελάδες αὐται διά τού τρόπου αὐτου, εἰδοποιούμεν τούς ἰδιοκτήτας και βοσκούς των ότι μετ' ὀλίγον δεν θέλει μείνει εις αὐτάς παρά μόνον τὸ τομάρι. Ψ.
Σημ. Συντάξεως. Πάσαι τās άνωτέρω ιδείας συμμαρίζεται ο «Ϊσμοδαίος», πλὴν μόνῃς τής οἰωνίζομένης ζήμιας τῶν δύο Τραπεζῶν, αἵτινες γνωρίζουσι κάλλιστα τί πράττουσι.

Συμμαχική διάσωσης

Ὁ Ἄης—Βασίλης

Μέρος 1^{ον}

Ἄης-Βασίλης ἔρκεται
 Ἐπὶ τὴν Καισαρία,
 Βαστάνει τραπουλόχαρτα
 Καὶ κόβει τὴν μπασέτα.
 Βασίλη ποῦθεν ἔρκεσαι;
 Βασίλη ποῦ κοπιάζεις;
 Ἐπὶ τὲς λέσχες ἔρχομαι
 Καὶ πάω σὲ κάποια σπήτια.
 Ὅλοθες βάνω σύγγυσι
 Κατάρεις καὶ βλαστήμια.
 Οἱ φαμελίτες βάνουνται
 Καὶ παίζου' τὸν παρά τους,
 Κ' ἔπειτα πάνε σπήτια τους
 Μὲ δλάδειανες πουσάρεις.
 Γυρσίει ἡ μάνα τοῦ ἄντρα της
 Παράδες νὰ ψουσίει,
 Κ' ἐκεῖς τῆς λέει «τοὺς ἔπαιζα
 Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω.»
 «Κλαῖν' τὰ παιδιὰ μας γιὰ ψωμί,
 Καὶ κλαῖνε γιὰ παπούτσια».
 Ἐυναίκα μου, στὸ Διάολο.
 Ἐσὺ καὶ τὰ παιδιὰ σου.
 Στὸν ἄσο τὰ ἐπουντάρια,
 Κι' ὁ Διάολος τὰ ἔπηρε.»
 Ἐἄντρα μου, κάλιο νάθελε
 Πληρώσης τὸν τσαγγάρι,
 Καὶ τὴ φτωχὴ τὴ βέργια μας
 Ποῦ δίνει τοῦ παιδιοῦ σου
 Ἐμέρα καὶ νύχτα δλοχρονίς
 Τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της.»
 «Νὰ πᾶς καὶ σὺ καὶ ἡ βέργια σου
 Κι' ἀκόμη κι' ὁ Ἄης-Βασίλης.
 Ἐσ' τε, γιατί μοῦ ἔρκεται
 Νὰ κόψω τὸ λαμπό μου.
 Νὰ σπάσω μ' ἕνα σίδερο
 Τὸ διαλοκέφαλό μου.
 Μὰ ὅλοι οἱ ποῦντοι στὸ ὕστερο
 Νὰ μὲρτουνε ὅλοι τέρτσου! . . .
 Κι' ὁ Ἄσος τέρτσος! . . . Βάλτεμου
 Κ' ἐμένα νὰ δειπνήσω.»
 Ἐἄντρα μου, ἀπ' ὅ,τι μούφερεις
 Πάρε καὶ σὺ καὶ φάε,
 Τὰ μαῦρα τὰ παιδιὰκιὰ μας
 Ἐπέσανε κλαμένα,
 Καὶ πεινασμένα, καὶ ἄδειπνα,
 Προσμένοντες ἐσὲν . . .
 Ἐς ἤθε' σὲ προσμένουνε
 Τὰ μαῦρα γιὰ νὰ φάνε . . .
 Ἐσὺ κλεισμένος ἔσουνε
 Κ' ἔπαιζες τὸν παρά τους! . . .

Καλὰ τότε γιορτιάζουμε
 Τὸν Ἄη-Βασίλη ἐφέτο,
 Χωρὶς ψωμί, χωρὶς κρασί,
 Χωρὶς παρά στὸ σπήτι! . . .
 «Σὺς κ' ἐσὺ στὸ Διάβολο,
 Γιατί ἄ δὲν ἔπες σὲ στέλνω.
 Πιάνω τὸ ξύλο, κ' ἔρχομαι
 Καὶ σὲ μαλιοστουπίζω—
 Κακὸ χρόν' νάχετε ὅλοι σας,
 Καὶ σεις κι' ὁ Ἄης-Βασίλης—

Μέρος 2^{ον}

Βασίλη, πῶς σ' ἐκάμανε
 Οἱ χριστιανοὶ τὰ ἡμέρας!
 Καὶ πῶς σ' ἐκαταντήσανε
 Καὶ πῶς σὲ προσκυνούνε!
 Δὲν εἶσαι πλιὸ στὰ μάτια τους
 Ἐκεῖς ὁ Ἄης-Βασίλης,
 Ὅπου ἔκανε κ' ἐτρέμκνε
 Οἱ Βασιλεῖς ἐμπρός του—
 Μόν' εἶσαι ἕνας μεθύστακας,
 Λιχούτσας, χαρτοπαίχτης!
 Βασίλη, πῶς σ' ἐκάμανε
 Οἱ χριστιανοὶ τοῦ Διαόλου!
 Νάθε' τὸ ξέρης τότενας
 Ποῦ ἐδίδασκας τὸν κόσμο!
 Βασίλη μεταγύρισε
 Στὸν κόσμον πάλε τώρα,
 Νὰ ἰδῆς γιὰ ποιούς ἐκόπιαζες,
 Γιὰ ποιούς ἐτυραννιόσουν! . . .
 Ἐλα νὰ ἰδῆς τὸ θρήσκευμα
 Τὸ ἠθικὸ, τὸ θεῖο,
 Πῶς τὸ ἐκαταντήσανε
 Οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Διαόλου!
 Τῶχουνε γιὰ ξεφάντωμα
 Ἐίδες, καὶ πιστεψέ το.
 Ἐσὲνα σὲ γιορτιάζουνε
 Μὲ Φαραῶ, μπασέτα,
 Δεῖπνα, φαγιά, γλυκίσματα,
 Μεθύσια, καὶ βλαστήμιας,
 Καὶ μὲ τὰ ξυλοπαίγιδα
 Ποῦ δίδουν τῶν παιδιῶνε!
 Ἐρχονται καὶ στὴν ἐκκλησιά,
 Μὰ ποιὸς στὴ λειτουργία
 Προσέχει σ' ὅ,τι γένεται; . . .
 Πάνε γιὰ τὸ συνήθειο.
 Γιὰ νὰ ἔπερνοῦν τὴν ἔρα τους.
 Γιὰ νὰ ἰδωθοῦν ἀντάμα. . . .
 Βασίλη, πῶς σ' ἐκάμανε
 Οἱ χριστιανοὶ τὰ ἡμέρας! . . .

A. A

Ἐπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ.